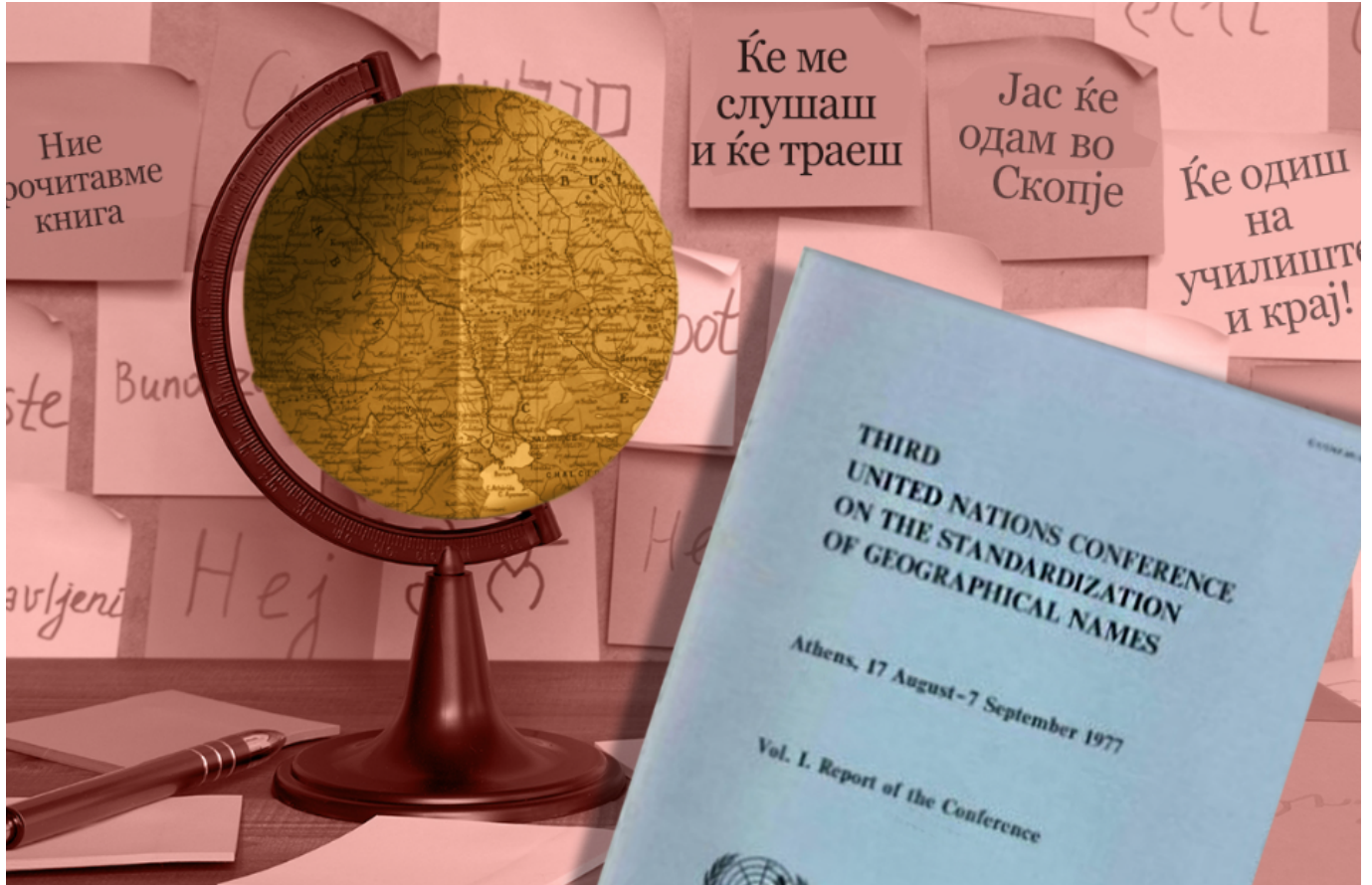
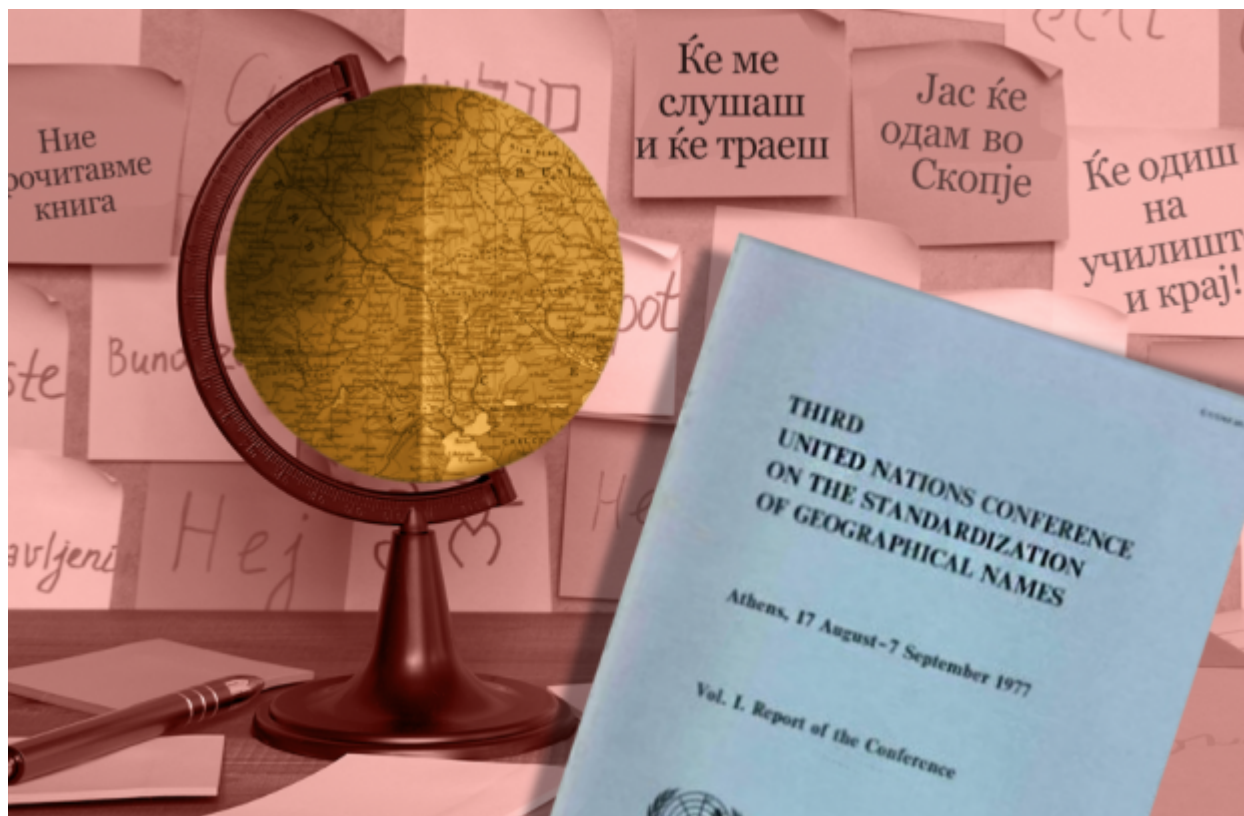

«Μακεδονική»! «Μάς είπαν έναν μύθο σαν να είμαστε παιδιά»

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός

Η απόφαση της 3ης Διάσκεψης των Ηνωμένων Εθνών στην Αθήνα, το 1977, για την τυποποίηση των γεωγραφικών ονομάτων των χωρών με λατινικό αλφάβητο κάθε άλλο παρά αναγνώρισε εκ μέρους της Ελλάδας τη γλώσσα των Σκοπίων ως «μακεδονική»

Ελαμψε η αιτία επικλήσεως τού 1977 και πολλών άλλων χρονολογιών: αναγνωρίστηκε επισήμως κατά τη διαπραγμάτευση με τα Σκόπια η βουλγαροσερβική σλαβική γλώσσα των Σκοπίων ως «μακεδονική». Δόθηκε επισήμως ένα όνομα με το οποίο η γλώσσα αυτή δεν έχει καμία σχέση. Τόσος μόχθος, τόσες προσδοκίες, γέννησαν τόση πίκρα και τόση αίσθηση ματαίωσης...

Γεώργιος Μπαμπινιώτης

Γράφαμε, εξηγούσαμε, τεκμηριώναμε, επιχειρηματολογούσαμε και νομίζαμε ότι κάποιος από τους ιθύνοντες που διαπραγματεύονται και λαμβάνουν τις αποφάσεις για το σκοπιανό θέμα θα μας ακούσει. Τίποτε. Τώρα ο αφελής γράφων τις γραμμές αυτές καταλαβαίνει γιατί ο ευφυής υπουργός παρέπεμπε πεισματικά στο 1977. Γιατί επιζητείτο εκ των υστέρων δικαιολογία για τα αδικαιολόγητα. Είχε αποφασισθεί προφανώς μέσα στο δούναι και λαβείν της διαπραγμάτευσης να αναγνωριστεί και να προσφερθεί χαριστικά η ονομασία της σλαβικής γλώσσας των Σκοπιανών σαν «μακεδονική» και ανεζητείτο δήθεν «προηγούμενο» και δήθεν «ιστορικό έρεισμα». Ετσι το των Σκοπιανών διπλωματικό «επιχείρημα» (ρητά μόλις από το 1991 που αυτονομήθηκε η ΠΓΔΜ) πως τάχα η γλώσσα τους είναι η

«μακεδονική», η χρήση δηλ. εκ μέρους των Σκοπιανών μιας ψευδώνυμης ονομασίας για μια γλώσσα η οποία δεν είναι παρά ένα βουλγαροσερβικό ιδίωμα, δηλ. μια σλαβική γλώσσα, που γι' αυτό άλλωστε γράφεται με τοσλαβικό κυριλλικό αλφάβητο όπως όλες οι σλαβικές γλώσσες, αναπαρήχθη κατά κόρον από γνωρίζοντες την αλήθεια και από άλλους μη έχοντες ιδέαν του θέματος ως μη ώφελον.

Εγώ να εξηγώ δημόσια [Protagon, Τα Νέα, Ελεύθερος Τύπος, πλήθος ραδιοφωνικών συνεντεύξεων και μια τηλεοπτική] τι συζητήθηκε το 1977, ένα τεχνικό θέμα πώς θα τυποποιηθούν αποκλειστικώς τα γεωγραφικά ονόματα χωρών με λατινικό αλφάβητο (όπως η Γιουγκοσλαβία τότε, αλλά και η Ελλάδα και η Κίνα και οι αραβικές χώρες και το Ισραήλ και οι χώρες τής Σοβιετικής Ενωσης και πολλές άλλες χώρες), να εξηγώ ως συμμετασχών ότι αυτό ήταν το θέμα της 3ης Διάσκεψης την Ηνωμένων Εθνών στην Αθήνα («the standardization of geographical names») και κάποιοι επίσημοι (υπουργοί και βουλευτές τής κυβέρνησης) να συνεχίζουν να μιλούν αυτοί -όχι οι Σκοπιανοί!- για δήθεν αναγνώριση εκ μέρους μας της γλώσσας των Σκοπίων ως «μακεδονικής»!... Στην Αθήνα, επί Κωνσταντίνου Καραμανλή, με υπουργό τον (επιστήθιο φίλο και συνεργάτη του) υπουργό του Πολιτισμού Κωνσταντίνο Τρυπάνη, με εμάς μια ομάδα γλωσσολόγων και γεωγράφων, δηλ. ειδικών για το θέμα επιστημόνων και όχι διπλωματών (όλων μας εκπεφρασμένα αντίθετων με διάφορες ευκαιρίες σε κάθε σκέψη για ψευδώνυμη ονομασία της γλώσσας των Σκοπίων ως «μακεδονικής») αναγνωρίστηκε -άκουσον άκουσον- το 1977 «μακεδονική» γλώσσα!

Και εγένετο φως. Ελαμψε η αιτία επικλήσεως του 1977 και πολλών άλλων χρονολογιών: αναγνωρίστηκε επισήμως κατά τη διαπραγμάτευση με τα Σκόπια η βουλγαροσερβική σλαβική γλώσσα των Σκοπίων ως «μακεδονική». Δόθηκε επισήμως ένα όνομα με το οποίο η γλώσσα αυτή δεν έχει καμία σχέση. Αντιστάθμισμα: Θα αναφέρεται κάπου στη συμφωνία ότι η επισήμως αναγνωριζόμενη από την Ελλάδα γλώσσα των Σκοπίων ως «μακεδονική» δεν είναι μακεδονική αλλά σλαβική!... Τότε, αφού και οι δύο πλευρές συνομολογούν ρητά ότι είναι (όπως πράγματι είναι) σλαβική γλώσσα, γιατί συμφωνούμε να λέγεται «μακεδονική», όνομα που παραπέμπει ρητά στην ελληνική γλώσσα τής Μακεδονίας (αρχαία, νέα και σύγχρονη); Δεν είναι αυτό ιδιοποίηση και σφετερισμός ενός εθνικού ονόματος για μια γλώσσα που σε σχέση με τους ομιλητές της (εννοώ τους Σκοπιανούς) έχει άλλη εθνική προέλευση; Και δεν γίνεται ο σφετερισμός αυτός για τον προφανή λόγο, ότι μια εθνική γλώσσα είναι και καθοριστικό συστατικό εθνικής ταυτότητας, μιας άλλης δηλ. ταυτότητας από την πραγματική ιστορική ταυτότητα που έχουν οι πολίτες των Σκοπίων; Είναι σοβαρό και πειστικό να επιχειρηματολογούμε ότι ο κόσμος που θα λείι τη γλώσσα των Σκοπίων

«μακεδονική» θα σπεύδει εν συνεχεία να αναζητεί τη συμφωνία που θα έχει υπογραφεί και στην οποία θα πληροφορείται ποια είναι η καταγωγή και η υπόσταση αυτής της δήθεν «μακεδονικής»;

Ο Πλάτων λέει κάπου στον Σοφιστή «φαίνεται να μας είπαν έναν μύθο ο καθένας σαν να είμαστε παιδιά» (μῦθόν τινα ἕκαστος φαίνεται μοι διηγεῖσθαι παισὶν ὡς οὖσιν ἡμῖν). Αυτό συμβαίνει και στην αντιμετώπιση που έχουμε όσοι πονάμε την Ελληνική της δικής μας, ιστορικά καταξιωμένης, Μακεδονίας που αναγκαζόμαστε - έστω και με καθυστέρηση- να υποστηρίζουμε στην παρούσα συγκυρία. «Μας λένε έναν μύθο σαν να είμαστε παιδιά»...

Τόση διαπραγμάτευση, τόσος μόχθος, τόσες προσδοκίες, γέννησαν τόση πίκρα και τόση αίσθηση ματαίωσης. Τελικά, ως προς τη γλώσσα τουλάχιστον φαίνεται να ισχύει το ὥδινεν ὄρος καὶ ἔτεκε μῦν...

* Ο Γεώργιος Μπαμπινιώτης είναι καθηγητής της Γλωσσολογίας, πρώην πρότανης του Πανεπιστημίου Αθηνών

Πηγή: protagon.gr